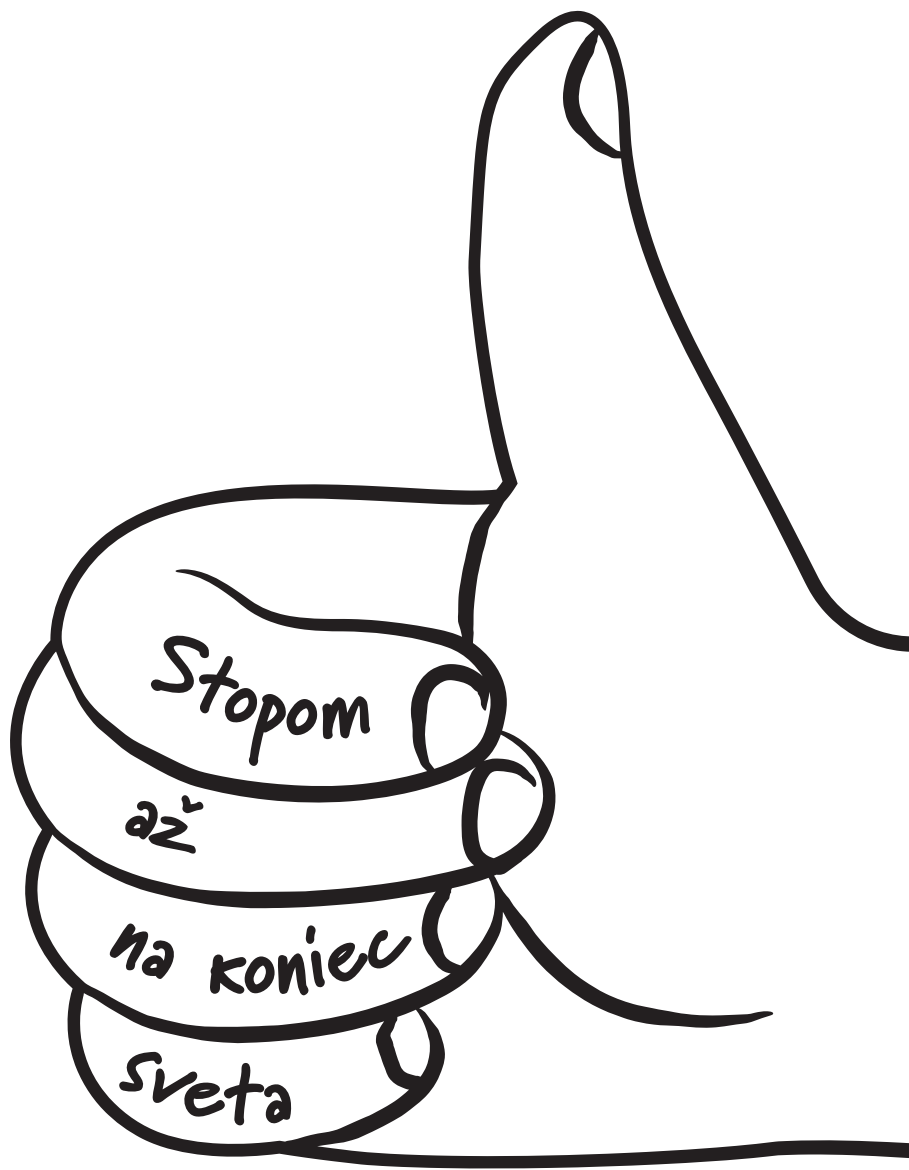

Stopom
až
na koniec
sveta

Peter Hlad

Peter Hlad

Venované Silvestrovi Müllerovi –
umelcovi, antikristovi a hlavne môjmu blízkemu felákovi,
ktorý miloval temnotu a bol tu pre mňa v najťažších chvíľach.
Ďakujem Ti, Siso, za všetko. Lúbim Ťa a nikdy na Teba
nezabudnem!

„Nehniezdi sa stále, iba stoj,“ povedala random pani
na zastávke.

UPOZORNENIE

Niektoré pasáže knihy obsahujú expresívne vyjadrenia a explicitné opisy situácií, ako aj sexuálne scény. Tieto prvky tvoria zámernú súčasť autorského štýlu a autenticky odrážajú realitu opisovaných udalostí.

Obsah

15	Duel
17	Čas vypadnúť
25	Mondsee
37	Salzburg
51	Bad Waldsee
69	Preč z Nemecka
73	Švajčiarsko
89	Ženeva
109	Girona
127	Zaragoza
133	Logroño
147	Los Tánagos
157	Gijón
165	Santiago de Compostela
195	Porto
223	Lisabon
233	Cabo da Roca
245	Valencia
267	Barcelona – Paríž
287	Čo je domov?

Duel

Myslím, že bol koniec januára, možno február – nie som si istý. Ležal som pod huňatou dekou béžovej farby. Obraz predo mnou sa rozmazával a ja som len matne registroval pustenú televíziu. V Dueli na Jednotke moderátor Gregor Mareš, nahodený v tmavomodrom saku, s pokožkou lesknúcou sa pod vrstvou mejkapu, kládol súťažiacim otázky. Odpovede som netipoval, vlastne som ani neregistroval, o čom je reč. Vnímal som len narastajúce uvoľnenie vďaka Diazepamu, ktorý som pred polhodinou skombinoval s Kventioxom, liekom na spanie. Motala sa mi hlava a nemotorne som sa snažil namieriť ovládač na televíziu, keď vtom jeden zo súťažiacich dostal otázku z geografie.

„Ako sa volá najzápadnejší bod kontinentálnej Európy?“

Hráč v strednom veku si chytil bradu a zadumaným hlasom sebavedome odpovedal: „Cabo da Roca v Portugalsku.“

Po chvíli napätia zaznela veselá znelka sprevádzajúca každú správnu odpoveď.

„Správne, Cabo da Roca! Ľudia si kedysi mysleli, že je to koniec sveta – vďaka jeho vysokým útesom a širokým výhľadom na Antlantický oceán.“

Koniec sveta?! – okamžite som spozornel. Ovládač som na prvú šupu namieril presne pred telku a takmer až agresívnym gestom som palcom stlačil vypínač. Krkolomne som sa postavil zo sivého gauča. Trochu sa mi zatočila hlava, no snažil som sa trafiť do postele. Perina vo veľkosti tsunami ma vrúcne objala. Nastavil som budík na štvrtú ráno a začal zvažovať, že svoju neistú blízku budúcnosť zasväťím len jednému plánu: Dostať sa stopom na koniec sveta!

Čas vypadnúť

Neviem, či je to len moje nutkanie alebo celospoločenský fenomén, no vždy, keď niekam vyrazím, počas cesty rozmýšľam nad vecami, ktoré som si mal so sebou vziať, a tými, ktoré síce mám zbalené, no zrejme ich nebudem potrebovať. Preto sa tentokrát pokúšam vyselektovať všetko, čo mi príde zbytočné, aj napriek nutkaniu narvať to do batoha. Základom je spacák a karimatka. Potom sú to už len zbytočnosti. No je fajn mať so sebou ešte zopár ďalších vecí, a tak zo skrine vyťahujem plynový horák s panvicou – oboje som pár mesiacov dozadu ujedal v miestnom nákupnom centre. Chýbať nemôže ani bledomodrý skicár, čierny peračník so vzorom ružových srdiečok, akvarel a, samozrejme, štetce. Zvyšné miesto vyplním powerbankou, termoskou a sypaným čajom. Na vrch sa ešte zmestí analógový foťák a film. A to najdôležitejšie do ľadvinky: iPhone, peňaženka, kľúče, čelovka, špunty do uší, fixky, nožík a kaser. A úplne som zabudol na kefkú, pastu, mydlo, antidepresíva a nejaké to spodné prádlo. Toto ešte dokážem natlačiť do môjho 50-litrového batoha. Nahodím kraťasy, cez tričko s logom Freak prehodím čiernu ľadvinku. Obujem si bežecké tenisky a pevne utiahnem šnúrky. Silno stlačím studenú kľučku na dverách a byt zamknem na dvakrát.

Vidíme sa neskôr

Vlak dnes prekvapivo nemešká. Zopár ľudí na peróne prešľapuje na mieste, niektorí neustále kontrolujú čas na informačnej tabuli či notifikácie v mobile. Na trase zo Senice do Kútov

málokedy vidieť revízora. Bez lístka sa pomaly vlečiem pomedzi sedačky a hľadám ideálne miesto na polhodinovú cestu cez dediny. Batoh položím vedľa seba a hlavu si ladne opriem o zacapkané okno. Vyrážame. Sledujem, ako sa domy, lúky a lesy premietajú mojim zorným poľom.

Jazda na moje prekvapenie trvala dlhšie, než som čakal – bolo to zrejme stúpajúcou nervozitou pred cestou. V Kútoch zapínam mobilné dáta a kupujem si lístok do Bratislavy. Rýchlik na Budapešť má niekoľko sedadiel bez rezervačky. Obsadím jedno z nich, zhruba v strede vozňa. Tentokrát nie je vo vlaku taký klud. Decká po sebe hádžu zvyšky jedla a rezignujúca mamina už nemá silu ich upozorňovať. Prižmúrim očné viečka, až napokon absolútne stratím schopnosť sledovať obraz. Vnímam len rozmazané siluety ľudí a svetlo strieďajúce sa s tmou.

Bratislava

„Nemáš nejaké drobné?“ pýta sa ma jeden z bezdomovcov pri východe zo stanice. Neodpovedám, len chvatne ťukám prstami na klávesnici. Niektoré písmená musím mazať, pretože počas chôdze sa mi píše ťažko.

Zastavím pri bufete, kde už zadávam adresu webu správne. Obsah sa chvíľu načítava, no po pár sekundách už kontrolujem mapu Bratislavy a hľadám najvhodnejší spot na stopovanie do Viedne. Palcom a ukazovákom si priblížim obrazovku. Za Petržalkou, konkrétne pri hraničnej kontrole, sa to zdá ako najvhodnejšie miesto pre stop. Súradnice na-

hodím do navigácie a zamknem obrazovku. Vzápätí sa ma partička mladých Rómov pýta, či nemám cigu.

„Sorry, chlapi, nefajčím.“

Hranice

Mám chorobnú závislosť chodiť všade pešo. Napriek niekoľkokilovému batohu na chrbte a hodinovej štreke míňam ulice Petržalky, až dorazím na koniec Bratislavy. Rušná cesta, rozvírený prach a sem-tam zmrzačené zvodidlá po búračke. Z diaľky však už rozoznávam hraničný priechod, pri ktorom stoja traja policajti. Vedľa nich sa vinie cyklotrasa, kde miestni venčia psom či posilňujú svoje telo kardio tréningom. Vietor silnie a mračná hustnú, ale napriek tomu je stále príjemne teplo a sucho. Z jednej popelnice odhrniem vrchnú časť odpadu a rukou sa prehrabem viac do hĺbky. Podarí sa mi vyloviť zamastenú lepenku. Rozopnem zips na ľadvinke a vytiahnem z nej čiernu fixku na alkoholovej báze. Silno s ňou zatrepem,

nech sa farba dobre premieša, a otvorím vrchnák zaschnutý po poslednom použití. Krátko privoniam k fixke, čo ma okamžite preniesie do obchodu *Farby-Laky*. Hrotom fixky zatlačím na ľavý horný roh lepenky. Čierna farba začne prudko stekať a ja v rýchlosti robím prvé ťahy písmena **W**. Ďalej nasledujú **I**, **E** a **N**. Vnútro písmen vyfarbím, aby bol nápis zreteľný aj z veľkej diaľky. Vrchnák zacvaknem na svoje miesto a fixku schovám naspäť do ľadvinky.

Pohľady troch policajtov ma trochu znervózňujú. Pokorne a skromne vkročím na okraj cesty. Ťažký batoh si položím k nohám. Pozriem, či cedulku nedržím náhodou naopak – všetko sa zdá byť v poriadku. Vietor už toľko nefúka a cez roztrhané oblaky si preráža cestu niekoľko svetelných lúčov. Napriek suchu v ústach vyformujem na tvári úsmev a zdvímam palec pravej ruky. *Nastal čas stopnúť prvé auto do Rakúska!*

Viedeň

Minúty plynú akosi pomalšie. Okolo mňa prechádzajú všetky tie fábie, toyoty, renaulty, no ich vodiči nemajú ani toľko chochmesu, aby sa na mňa aspoň pozreli. Stojím na okraji vozovky tak, aby som neprekážal a zároveň bol dostatočne viditeľný. Polícia ma, našťastie, nerieši, no začína ma poriadne bolieť pravá ruka, ktorú mám už zhruba štyridsať minút vztýčenú.

Pohľadom prerezávam čelné sklá, nech nadviažem očný kontakt. Tmavozelená dácia vyhodí blinker doprava. Okno spolujazdca sa ležérne stiahne a spoza neho vykukne po-staršia pani.

„Idem do Viedne, pridáš sa?“

„Jasné!“

S radosťou otvorím zadné dvere a batoh položím na sedačky. Zavriem dvere a následne si sadám na voľné sedadlo spolujazdca. Bezpečnostný pás prudko stiahnem a rázne ho zacvaknem. Spojka, plyn, smerovka. Dácia vchádza do jazdného pruhu. Pozriem na pani a spustím svoj dokonale nacvičený cestovný odstavec v angličtine, v ktorom sa predstavím a poviem niečo málo o sebe.

„Dobrý deň, ja som Peter, mám 28 rokov a cestujem do Portugalska.“

Pani na mňa prekvapene pozerá: „Portugalsko? To máš pred sebou ešte dobre dlhú štreku. Ja idem domov do Viedne, bola som si kúpiť cigarety, haha. Ja som Alex.“

Má na sebe voľnú košeľu s kvetinovým vzorom a tmavomodré džínsy. Zápästie jej zdobí niekoľko náramkov, predpokladám, že z lacnej bižutérie. Svetlohnedé vlasy v drdole a ružové dioptrické okuliare s bodkovaným vzorom dotvárajú dojem ležérnosti. V stredovom tuneli je usadená fľaša neperlivej Gemerky spolu s kúskom sladkého pečiva a vedľa toho otvorená krabička marlboriek.

Po našom krátkom smalltalku Alex pridá zvuk na rádiu, čo mi vyhovuje. Nerád sa totiž hlbšie vykecávam, keďže moja angličtina pozostáva asi zo stopäťdesiatich slovíčok. Prechádzame rakúskymi dedinami a na mobile mi už vibrujú esemesky o dátach v roamingu.

„Kde ťa môžem vysadiť?“ zvedavo sa pýta Alex.

„Najlepšie na benzínke, ale inak mi to je jedno.“

Alex zastaví na jednej autobusovej zastávke v blízkosti rieky. Srdečne sa poďakujem, vyberiem batoh a po rozlúčení jej ešte zamávam na cestu.

Noc v parku vo štvrti Hütteldorf

Byť v blízkosti centra hlavného mesta je nahovno, pokiaľ človek stopuje. Moje kroky preto musia viesť k najbližšej benzínke na okraji Viedne. Zapnem dáta a v Google Maps pátram po najvhodnejšej trase. Tá trvá zhruba tri hodiny peši. *Vyzerá to tak, že dnešný večer strávim v meste.* Vzduch je čoraz vlhší a oblaky sa zjednocujú do veľkej čiernej masy.

Malé kvapky dažďa sa mi vpíjajú do trička, chodníky sa postupne sfarbujú do tmavosivej mokrej plochy. Zrýchlim chôdzu a snažím sa späť kráčať správnymi uličkami. *Stále rovno a na druhej odbočke doľava.* Zrak upieram len na svoje tenisky, kľúčujúce pomedzi tvoriace sa bariny. Letmo pozriem na smetné koše po pravej strane, keď vtom zazriem rukoväť dáždника. Priblížim sa ku košu a pravou rukou schmatnem dáždnik. Červený poťah je roztrhaný, niektoré rebrá a nosné tyčky sú polámané – ale mechanizmus funguje. Schovám sa podeň a cítim sa o niečo slobodnejší. Smelo kráčam ďalej, bližšie k jednému z námestí, a z diaľky už rozpoznávam architektúru Karlskirche.

Pamätám si, ako som pred šiestimi rokmi prvý raz navštívil Viedeň. Bol to sólo trip. Nasadol som na vlak a dopravil sa na hlavnú stanicu. Odtiaľ som na skejte brázdil ulice, až kým som nedorazil ku kostolu, kde som si niekoľko hodín skicoval. Doteraz si spomínam, ako mi v hlave hrala pesnička „Vienna“ od Ultravox.

Ľudia majú v tieni rozložené deky s batikovaným vzorom a piknikujú, šmelinári predávajú turistom lacné dekorácie a partička mladých adolescentov natáča skejtové klipy. O pár metrov ďalej niekoľko desiatok ľudí na malom námestí tancuje v rytme techna. Chvíľu vstrebávam túto krásnu scenériu. Z batoha vytiahnem foťák a zaznamenám si ju na pamiatku.

Svetelná križovatka a za ňou podchod lemovaný obchodmi. Z tmavého rohu na mňa svieti svetlo nenápadne umiestnenej fotobunky, ktorá svojím vzhľadom pripomína spovednicu. Zložím zo seba ťažký batoh a posadím sa dnu. Na špinavej obrazovke si z ponuky vyberiem sériu šiestich fotografií. Zrak sústredím na značku a na displeji sa spustí odpočítavanie: 3... 2... 1... CVAK! Pozerám prekvapene, takmer až neprítomne do kamery. Po výzve vhodím dvojeurovku a z malej vitríny vypadne lesklý papier s mojimi portrétmi.

Už je skoro deväť hodín večer. Horizont oblohy sa medzitým zafarbil na ružovo. Oblačnosť roztrhaná na kusy mi levituje nad hlavou a ja začínam pociťovať napätie. Áut na cestách je čoraz menej a v uliciach sa už premávam sám – teda ak nerátam túlavé mačky. Benzínka v navigačke je len niekoľko minút chôdze odo mňa, ale teraz lamentujem nad tým, kde prečkám prvú noc. Na mape si všimnem osamelé tmavé plochy mimo hlavnej cesty. Je to síce trochu obchádzka, no chcem byť čo najďalej od ľudí.

Vydám sa teda na vedľajšiu cestu s jemným stúpaním do kopca, pričom každých pár minút si robím pauzu na pitie. Paneláky postupne striedajú rodinné domy. Kráčam ďalej, podrážky sa mi zakusujú do vlhkého asfaltu, až sa ocitám na vyľudnenej ulici pred vstupom do parku v časti Hütteldorf.

Pouličnú lampu mám nad hlavou ako svätožiaru a informačné tabule ma oboznamujú so zákazom vstupu so psom. Otvorím vrecko na ľadvinke a vyberiem čelovku. Jej ostré kužeľovité svetlo odhaľuje všetky zvesené konáre aj burinou zarastený múr.

Vchádzam do parku, kde sa už nenachádza žiadna pouličná lampka. Obozretne kráčam v tichu, obklopený brezami a smrekmi. Vetvičky sa lámu pod mojimi nohami a vrstvy bahna sa mi lepia na päty. V blízkosti múru zbadám rovnú plochu – *Ideálne miesto na spánok!* Čelovku položím na zem tak, aby svetlo smerovalo do korún stromov. Rozprestriem karimatku v tvare harmoniky a uložím ju čo najbližšie k múru. Z batoha vylovím spacák aj kusy oblečenia. Posadím sa na karimatku, rozviažem šnúrky a vyzujem si tenisky. Telo, ubolené od celodennej chôdze, narvem do spacáka spoločne s topánkami a ľadvinkou, z ktorej ešte vyberiem vyskakovací nožík. Hlavu skloním na batoh, na ktorom mám rozprestreté oblečenie. Nožík si položím k pravačke, ak by počas noci nastal nejaký problém. Na chvíľu sa zahľadím na koruny stromov osvetlené čelovkou. Zavriem oči a v hlave si premietam celý deň až do tohto momentu. Ukazovák stlačím vypínač na čelovke a otočím sa tvárou k tmavému múru. Spánok prichádza okamžite.